

«Ιστορίες αιδοίου» της Ιβ Ενσλερ

Το έργο της Ιβ Ενσλερ «Ιστορίες αιδοίου», το 'φερε πριν μερικά χρόνια στην Κύπρο ο Κωνσταντίνος Αρβανιτάκης στη δική του μετάφραση, διασκευή και σκηνοθεσία. Το κείμενο είναι βασισμένο σ' ένα μεγάλο βαθμό στο εφέ του ξαφνιάσματος, του σοκαρίσματος του θεατή με την αποπλιστική ευθύτητα στο χειρισμό των παραδοσιακών θεμάτων-ταμπού. Κάτι που πετυχαίνεται άπαξ, επειδή όταν τα ανείπωτα ειπωθούν, χάνουν την ιδιαιτερότητά τους και ενώνονται με τα υπόλοιπα ειπωμένα. Βέβαια, αυτός είναι ο σκοπός της Ενσλερ -να φέρει στο φως της αυτογνωσίας μας τις σκοτεινές λέξεις, έννοιες, θέματα. Αλλά, επαναλαμβάνω, το άναμμα του φωτός είναι πράξη στιγμιαία, γίνεται άπαξ.

Αναρωτιόμουν τι μπορεί να πει αυτό το έργο στη δεύτερη συνάντηση μαζί του. Η θεατρική ομάδα «Αξονας» και ο σκηνοθέτης της παράστασης Γιώργος Μουαϊμης παρουσίασαν το έργο μπροστά σ' ένα κοινό που αποτελείτο από δύο κατηγορίες θεατών. Οι λιγότεροι

**Η ομάδα «Αξονας»
βρήκε τον Γιώργο
Μουαϊμη κι εκείνος
βρήκε άλλη
μια ευκαιρία
να σκηνοθετήσει.
Δούλεψε με νεανική
όρεξη, έντιμη
σοβαρότητα και
παιχνιδιάρικο χιούμορ**

γνώριζαν το έργο και οι περισσότεροι το έβλεπαν για πρώτη φορά. Για μένα ήταν πολύ ενδιαφέρον να διαχωρίζω τις εντυπώσεις μου, κατά κάποιον τρόπο «αφαιρώντας» ό,τι αφορούσε το κείμενο. Παρ' όλη τη φαινομενική πολυφωνία του (το κείμενο παριστάνει τον εξομολογητικό μαζικό λόγο πολλών γυναικών) από αι-

σθητική άποψη το έργο της Ενσλερ είναι μονοδιάστατο και αφαιρείται εύκολα.

Τι μένει; Μένει μια ομάδα από τέσσερις νεαρές ηθοποιούς που ψάχνουν για το θέατρο όπως οι έξι του Πιραντέλο έψαχναν το συγγραφέα. Ξεκίνησαν από διαφορετικές αφετηρίες εμπειριών και θεατρικών σπουδών και έχουν κάνει λίγα βήματα στον κόσμο του θεάτρου. Φαίνονται γεμάτες με γνώσεις, τεχνικές, απόψεις φαίνονται έτοιμες να εργαστούν έντονα, συνεχώς, να παίξουν ρόλους πολλούς και διάφορους. Πού όμως; Πώς;

Το επάγγελμα του ηθοποιού στην Κύπρο πέρασε διάφορες φάσεις. Αν πάρουμε μόνο τα 30 χρόνια της ζωής του ΘΟΚ για χρονικό δείγμα, το πρώτο στάδιο χαρακτηριζόταν από έντονη διαφορετικότητα μεταξύ του «φωτισμένου ορόφου» του κρατικού θιάσου και το ημίφως των επιθεωρησιακών σχημάτων και οι ηθοποιοί ανήκαν στη μια ή στην άλλη παράταξη όπως σε ινδικές κάστες. Ακολούθησε

από τη θεατρική ομάδα «Αξονας»

η περίοδος της εκκόλαψης και αργότερα άνθησης των ελεύθερων σχημάτων, η επικοινωνία και εναλασσιμότητα με το ΘΟΚ αυξήθηκε και το επάγγελμα του ηθοποιού έγινε περιζήτητο, έπαιζαν όλοι. Φαίνεται ότι αυτό ενθαρρύνει πολλά νεαρά άτομα να ακολουθήσουν τις φυσικές τους κλίσεις και έτσι μπαίνουμε σε μια νέα φάση όπου η επάνοδος στην Κύπρο πολλών σπουδαγμένων ηθοποιών συν η λειτουργία της Σχολής του Σατιρικού, δημιούργησε κατάσταση όπου η προσφορά εργασίας, ταλέντου, ονείρων υπερκαλύπτει τη ζήτηση από τα υπαρκτά σχήματα. Προβλέπω και προσβλέπω ότι θα δημιουργηθούν αρκετές ομάδες σαν τον «Αξονα», επειδή η ανυπομονησία των νέων να δημιουργήσουν θα τους οδηγήσει στο να μην περιμένουν στη σειρά προσλήψεις, αλλά να πάρουν την τύχη τους στα χέρια τους. Εστω και για λίγο...

Η ομάδα «Αξονας», βρήκε τον Γιώργο Μουαϊμη κι εκείνος βρήκε άλλη μια

**NONA
ΜΟΛΕΣΚΗ**

ευκαιρία να σκηνοθετήσει. Δούλεψε με νεανική όρεξη, έντιμη σοβαρότητα και παιχνιδιάρικο χιούμορ. Δεν πήρε πολύ τοις μετρητοίς τις αμερικάνικες ψυχαναλυτικές και δραματοθεραπευτικές τάσεις του έργου,

δεν το μετέτρεψε σε γκάλοπ απρόσωπων γυναικείων εξομολογήσεων. Συγκεκριμενοποίησε το κείμενο δίνοντας στις γυναίκες του έργου τις προσωπικότητες των νεαρών ερμηνευτριών. Αλλάξε τη φύση του χιούμορ κάνοντάς το από το αμερικάνικο της Ενσλερ και το αθηναϊκό του Αρβανιτάκη, κυπριακό. Αυτό έφερε πιο κοντά τις ερμηνεύτριες, το κείμενο, τη γλώσσα του, τη θεματολογία του και το κοινό. Ετσι η έμφαση της παράστασης δεν δίνεται στο ξάφνιασμα, στη σοκοθεραπεία, αλλά στη φιλική εξοικείωση με το κύριο θέμα της ισότητας της γυναικείας σεξουαλικότη-

τας με την ανδρική.

Η επαφή με το κοινό ήταν ζηλευτή, αλλά και σε καμία περίπτωση δεν μετατρεπόταν σε υπερβολική οικειότητα. Όλες οι κοπέλες κατάφεραν να παρουσιάσουν την ιδιαιτερότητά τους, την προσωπικότητά τους. Θα 'ρθει η ώρα που θα δούμε τη Νέδη Δημητρίου σε καρένα Στρίμπεργκ (έτσι τη φαντάζομαι, λίγο «Δεσποινίς Τζούλια»), τη Δήμητρα Νικολαΐδου με την ωριμότητα και τον αυτοέλεγχό της ως Σόνια στο «Θείο Βάνια», την Τέρψη Ψωμά με το μπρίο και την εκφραστικότητα της ίσως Βιόλα στη «Δωδέκατη νύχτα» και τη Βίκη Γεωργιάδου με την τρυφερότητα και δύναμή της στο ελληνικό ρεπερτόριο από Καμπανέλλη μέχρι Αναγνωστάκη.

Σαν μποναμάδες μοιάζουν αυτά που έγραψα. Δεν πειράζει, το 'χουν οι μέρες.

● **Μετάφραση-Διασκευή:** Γιώργος Μουαϊμης. **Μουσική:** Λάρκος Λάρκου. **Παίζουν:** Βίκη Γεωργιάδου, Νέδη Δημητρίου, Δήμητρα Νικολαΐδου, Τέρψη Ψωμά.